

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6CoCsp/19/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121539353
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Anderlová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:6121539353.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivety Anderlovej a sudcov Mgr. Stanislavy Kollárovej a Mgr. Marka Anovčina v spore žalobcu 365.bank, a. s., so sídlom Bratislava, Dvořákovo nábřežie, IČO: 31 340 890, zastúpeného Advokátskou kanceláriou SEDLAČKO & PARTNERS, s. r. o., so sídlom Bratislava, Štefánikova 8, proti žalovanému E. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. S., H. T. XX/X, o zaplatenie 26.303,27 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica č. k. 10Csp/5/2022 -135 zo dňa 30. marca 2022, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku III. o splatnosti istiny s príslušenstvom z m e ň u j e tak, že žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi istinu 26.303,27 eur, úrok 6.195,04 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 26.303,27 eur od 26.02.2021 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalobca m á nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vo výroku I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 26.303,27 eur, úrok 6.195,04 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 26.303,27 eur od 26.02.2021 do zaplatenia. Vo výroku II. vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Vo výroku III. povolil žalovanému dlžnú sumu splácať v pravidelných mesačných splátkach vo výške 400,- eur mesačne, vždy do 20. dňa príslušného kalendárneho mesiaca, počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti tohto rozsudku s tým, že v prípade omeškania so zaplatením či i len jednej splátky riadne a včas sa stáva splatným celý dlh. Vo výroku IV. žalobcovi priznal proti žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 99,72 %. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žalobca a žalovaný uzatvorili dňa 15.10.2018 zmluvu o úvere, v zmysle ktorej žalobca poskytol žalovanému peňažné prostriedky vo výške 30.000,- eur, ktoré sa žalovaný zaviazal vrátiť v 96. splátkach, mesačne po 401,67 eur resp. v prípade poslednej splátky vo výške 400,44 eur, celková čiastka ktorú mal žalovaný zaplatiť bola určená ako 38.559,09 eur, úrok bol určený vo výške 6,50 % ročne, RPMN banky vo výške 6,70 %, priemerná RPMN na trhu 8,87 %, termín konečnej splatnosti úveru 15.10.2026, doba trvania úveru bola dohodnutá na dobu určitú, do splatenia všetkých záväzkov resp. v prípade riadneho splácania do dňa uvedenom ako konečný termín splatnosti úveru. Po vykonanom dokazovaní dospel súd k záveru, že žaloba je čiastočne dôvodná. Súd zmluvu posúdil ako zmluvu o úvere podľa § 497 Obchodného zákonníka. Predmetom záväzku je tak poskytnutie peňažných prostriedkov žalobcom žalovanému, ktorý sa ich zároveň zaviazal v lehote splatnosti vrátiť spolu s odplatom v podobe dohodnutého úroku. Túto zmluvu súd zároveň posúdil ako zmluvu spotrebiteľskú (§ 52 ods. 1 - 4 Občianskeho zákonníka). Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žalovanému bola poskytnutá suma 30.000,- eur, pričom ten sa zaviazal vrátiť celkom 38.559,09 eur. Z uvedenej sumy však zaplatil "iba" 6.060,78 eur, z čoho na istinu zaplatil 3.696,73 eur a na úrok 2.364,05 eur. Uvedené skutočnosti žalovaný nerozporoval

a zároveň majú oporu aj vo vykonanom dokazovaní, konkrétne z predloženého "Aktuálneho výpisu stavu úveru". S ohľadom na vyhlásenie splatnosti celého úveru, žalobca má právo aby mu žalovaný zaplatil zvyšok nezaplatených istín vo výške 26.303,27 eur (30.000 - 3.696,73) a zvyšok nezaplatených úrokov 6.195,04 eur (38.559,09 - 30.000 - 2.364,05) a preto mu v tejto časti žaloby súd vyhovel. Súd zamietol žalobu v časti poplatkov za vymáhanie pohľadávky vo výške 45,- eur, ktorú žalobca odôvodnil tým, že zaslal žalovanému 5 podaní, ktorých náklady vyčíslil po 9 eur. Žalobca však neuviedol akým spôsobom k výške poplatku dospel. Žalobca si preveril bonitu žalovaného, pričom s ohľadom na jeho príjmy a záväzky sa súdu nejaví, že by podcenil jeho majetkové možnosti. Súd ďalej uviedol, že RPMN nie je uvedené v neprospech spotrebiteľa a preto nie je daný ani dôvod aby sa úver považoval pre túto skutočnosť za bezúročný a bez poplatkov (§ 11 zákona o spotrebiteľských úveroch). Žalobca tiež podľa súdu dodržal postup v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka pokiaľ ide o zosplatnenie úveru. Nakoľko je žalovaný v omeškaní je tak podľa súdu povinný zaplatiť žalobcovi aj uplatnený úrok z omeškania (§ 369 ods. 1, ods. 3 obchodného zákonníka) v sadzbe podľa § 3 nariadenia č. 87/1995 Z. z., podľa ktorého výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania splnením peňažného dlhu. Preto súd žalobcovi priznal úrok z omeškania vo výške 5 % od dňa 26.02.2021. Súd tiež s poukazom na § 232 ods. 3, ods. 4 Civilného sporového poriadku určil lehotu na plnenie (t. j. lehotu, v ktorej sa má zaplatiť súdom priznaná suma) dlhšiu ako 3 dni, keď povolil žalovanému splácať dlžnú sumu v splátkach. Prihliadol pritom na výšku dlžnej sumy ako aj skutočnosť, že žalobca je banka, teda subjekt so stabilizovaným finančným zázemím. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP. Úspech žalobcu v spore predstavuje priznanie istiny a úroku spolu vo výške 32.543,31 eur s úrokmi z omeškania, čo z celku predstavuje úspech žalobcu v rozsahu 99,86 %. Úspech žalovaného čo do zamietnutia sumy 45 eur predstavuje 0,14 %. Čistý úspech žalovaného predstavuje 99,72 %, v ktorom rozsahu mu súd priznal aj nárok na náhradu trov konania.

2. Proti tomuto rozsudku, a to jeho výroku III. v časti splatnosti istiny podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Uviedol, že zákonodarca do § 232 ods. 3 a 4 CSP neprevzal znenie § 160 ods. 1 OSP. V súčasnosti súdy nemajú právnu normu, podľa ktorej by mohli judikovať splátkový kalendár v zmysle § 160 ods. 1 OSP. Ustanovenie § 232 ods. 4 CSP počíta so situáciou, kedy hmotné právo zaväzuje dlžníka (žalovaného) plniť v budúcnosti splatné dávky, resp. splátky, čo však nie je posudzovaný prípad. Podľa žalobcu je potrebné aplikovať princíp racionálneho zákonodarcu a nelegitimovať procesný postup súdu, ktorý nemá právny základ. Súdy sú povinné postupovať v súlade s čl. 2 ods. 2 Ústavy SR a v žiadnom prípade nie sú oprávnené svojou voľnou úvahou vytvárať si vlastnú právomoc. Z princípu legality vyplýva zároveň aj legitímne očakávanie adresátov úkonov orgánov verejnej moci, že budú konať iba v zákonom stanovených medziach. Podľa žalobcu sa nemožno stotožniť s neopodstatnenou argumentáciou súdu, uvedenou v ods. 29 napadnutého rozsudku, že povolenie plnenia splátkach je legitímne, keďže žalobcom je banka „so stabilizovaným finančným zázemím.“. Žalobca vyjadril názor, že ak by sa prijalo toto odôvodnenie súdu, pre žalobcu to de facto automaticky znamená, že všetky pohľadávky uplatnené v súdnom konaní budú môcť žalovaní plniť v splátkach a iba výnimočne súd ich zaviazne na plnenie v parížskej lehote troch dní. V prejednávanej veci nie sú dané odôvodnené okolnosti, ktoré by oprávňovali súd aplikovať § 232 ods. 3 CSP in fine. Žalobca mal za to, že je nevyhnutné, aby bola sudcovská úvaha objektivizovaná a dôvody takéhoto rozhodnutia bližšie konkretizované. Podľa žalobcu, ak by eventuálne vymáhal judikovanú pohľadávku v exekučnom konaní, majetkové a sociálne pomery žalovaného bude obligatórne preskúmavať súdny exekútor, ktorý je podľa § 61g ods. 2 Exekučného poriadku povinný vyhovieť žiadosti povinného o splátky. Ďalej žalobca poukázal na judikatúru súdov SR. Navrhoval, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobe vyhovie a zaviazne žalovaného zaplatiť žalobcovi judikovanú sumu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň prizná žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

4. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec v napadnutom rozsahu podľa § 379 a § 380 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len "CSP"), bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti vo výroku III. podľa § 388 CSP zmeniť tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia z nasledovných dôvodov:

5. Odvolaním bol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III. o povolení zaplatiť dlh v splátkach. Výroky I., II., IV. odvolaním napadnuté neboli, nadobudli právoplatnosť a odvolací súd ich nepreskúmal.

6. Podľa § 232 ods. 2, 3, 4 CSP, ak súd uložil v rozsudku povinnosť plniť, rozsudok je vykonateľný márnym uplynutím lehoty na plnenie, ak nie je ustanovené inak. Lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu. Ak súd uložil povinnosť plniť opakujúce sa a v budúcnosti splatné dávky a splátky, vykonateľnosť týchto dávok a splátok sa spravuje poradím ich splatnosti, ak súd nerozhodne inak; súd môže rozhodnúť, že omeškanie s plnením jednej dávky alebo splátky má za následok splatnosť celého plnenia.

7. Uvedené ustanovenie § 232 ods. 3 CSP upravuje lehotu, v ktorej je potrebné splniť povinnosť uloženú v rozsudku. Základná zákonná lehota je tri dni a začína plynúť od právoplatnosti rozsudku. Základná úprava tejto lehoty však pripúšťa výnimku, keď v odôvodnených prípadoch môže súd určiť dlhšiu lehotu, čo zahŕňa aj možnosť určiť, že peňažné plnenie sa môže vykonať v splátkach, ktorých výšku a podmienky zročnosti určí súd, pričom súd súčasne môže rozhodnúť, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia (§ 232 ods. 4 CSP).

8. Súdna prax pri úvahe o určení lehoty na splnenie povinnosti alebo pri určení, že peňažné plnenie sa môže vykonať v splátkach, vychádza z konkrétnych okolností prípadu. Je nutné prihliadnuť na osobné a majetkové pomery sporových strán, výšku priznaného plnenia, platobnú schopnosť žalovaného, prejavenu snahu o plnenie záväzku žalovaným, dobu, po ktorej by umožnením vykonania plnenia v splátkach došlo k zaplateniu prisúdenej sumy s tým, aby nepredstavovala neúmerné zvýhodnenie dlžníka na úkor veriteľa (čo zohľadní pri výške splátok a podmienkach ich zročnosti) ako aj to, či povolenie plnenia prisúdenej sumy v splátkach neprimerane nezasiahne do majetkových pomerov veriteľa. Preto súd musí určiť lehotu na plnenie tak, aby jej dĺžka nepoprela samotný účel súdneho konania a v konečnom dôsledku viedla k odstráneniu právnej neistoty medzi sporovými stranami.

9. Odvolací súd sa nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie o povolení splácať dlh žalovanému v splátkach. Povolenie splátok povinnému subjektu (žalovanému) je vždy zásahom do práva oprávneného subjektu (žalobcu) na dosiahnutie priznaného plnenia, zvlášť v prípade, ak samotná súdom určená splátka (vo výške 400,- eur mesačne) je výhodnejšia ako pôvodná splátka zo zmluvy o úvere (mesačne po 401,67 eur resp. v prípade poslednej splátky vo výške 400,44 eur). Súd pre takýto záver o povolení plnenia v splátkach je povinný náležite preskúmať osobné a majetkové pomery žalovaného.

10. Odvolací súd má za to, že žalovaný svoju platobnú neschopnosť uhradiť uloženú povinnosť voči žalobcovi v zákonnej lehote na plnenie nepreukázal. Žalovaný v priebehu konania pred súdom prvej inštancie nepredložil žiadne listinné dôkazy preukazujúce to, že by sa nachádzal v nepriaznivej finančnej situácii. Zistenie príjmových a majetkových pomerov žalovaného v spise vychádza len zo skúmania majetkových pomerov, ktoré uskutočnil žalobca v rámci skúmaní bonity klienta (žalovaného) a ktoré deklaroval žalovaný v predmetnej zmluve o úvere. Zmluva o úvere bola uzatvorená dňa 15.10.2018, a preto z posúdenia bonity v danom čase nemožno vyvodiť príjmové a majetkové pomery žalovaného v súčasnosti. Súd prvej inštancie takisto ani nevykonal žiadne lustrácie z verejne dostupných registrov, z ktorých by vyplávala skutočnosť, že žalovaný nie je schopný plniť v zákonnej lehote na plnenie. Odvolací súd nezistil osobitné dôvody, pre ktoré by bolo potrebné určiť dlhšiu lehotu na plnenie, či povoliť žalovanému plniť v splátkach. Okrem toho žalovaný ani len nežiadal, aby mu súd povolil plniť dlh v splátkach.

11. Vzhľadom na uvedené, keďže odvolací súd dospel k záveru, že neboli splnené podmienky na postup podľa § 232 ods. 3 druhá veta CSP, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku III. o povolení zaplatiť dlh v splátkach podľa § 388 CSP zmenil tak ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

12. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému, nakoľko bol v odvolacom konaní úspešný v plnom rozsahu.

13. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Trenčíne jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).